

en saadan Mand staaer ganske reen; der er aabenbart en Plet paa den Mand, mod hvem der ved hans egen Færd er fremkommet en stærk Mistanke; om ham maa man ikke sige, at en Fristielse for videre Tiltale, naar den retlig kan finde Sted, ikke skal medføre nogen- somhelst Udstrækning i de Rettigheder, der ere betingede af et uplettet Rygte; thi hans Rygte er og bliver plettet. Jeg vil altsaa henstille til den ærede Ministers og Thingets Overveelse, om man ikke, naar Sagen kom til nærmere Behandling i et Udvalg, kunde klare dette Spørgsmaal paa følgende Maade: at denne første Sætning af § 1 gik ud, at det dernæst blev overveiet, om det ikke var rigtigt med Hensyn til dem, der tidligere ere blevne frifundne for videre Tiltale, at give dem en Afgang til Udsættelse i Overensstemmelse med Lovens Regler, idet man ikke tør paastaae, at den, der er frifunden for videre Tiltale, skal være værre stillet end den, der er dømt, og at man for det Tredie indbragte et særskilt Lovforslag, hvorved den hele Fristielsesform „for videre Tiltale“ blev aldeles afføjet. Jeg troer, at det vilde være en Ordning, hvorved man ikke kom i Strid med de i Sagens Natur liggende Grundsætninger. — Den anden Deel af denne Paragraph sympathiserer jeg med. Jeg vil ikke bestemt udtale min endelige Mening om den, saaledes som den staaer, om der dog ikke er noget Misligt ved den, navnlig saaledes som den er afføjet, men jeg sympathiserer fuldkommen med, at der gives særskilte Regler for de Handlinger, der ere begaaede i en yngre Alder, ubetinget med Hensyn til dem, der ere begaaede af Personer under 15 Aar, og det kan ogsaa gjerne være, at man ogsaa tør blive staaende ved Reglen, som den er givet med Hensyn til de Straffedømme, som ere overgaaede Personer mellem 15 og 18 Aar, saa at den idømte Straf ikke skal have nogen borgerlig Virkning paa Ervervet, forsaavidt den ikke overstiger Kottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fængselstid. Der er en overordentlig Forskjel imellem Paragraphens første og anden Sætning; dette er jo nemlig ogsaa Noget, som er blevet tilspøjet Lovforslaget i det andet Thing. — Der er endnu et andet Punkt, som jeg dog vil have nævnt, og det er, om det under Sagens

Gang har været under Overveelse, om der ikke kunde være nogen Anledning til tillige at tage de Tilfælde i Betragtning, hvor der efter Straffeloven indtræder Forældelse eller Præscription af Straffen. Loven taler nemlig kun om de Tilfælde, hvor En ved Dom er funden skyldig, men det kunde vel være, at der kunde opstaae Tilfælde, hvor ingen Proces kan rejses efter Straffeloven, men hvor der maaskee alligevel kunde foreligge saadanne Oplysninger, at det vilde være Uret imod den Vedkommende, dersom man ikke tog dette Forhold med. Dog heller ikke om dette Punkt troer jeg det rigtigt for Dieblivet at udtale nogen bestemt Mening.

**Liebe:** Jeg vil i det Hele kunne slutte mig til det Foredrag, vi nu hørte, men netop den allersidste Bemærkning fremkalder fra min Side en lille Tilføining. Det forekommer mig nemlig, at der ikke blot er Anledning til at tænke paa det Tilfælde, som det ærede Medlem havde for Die, nemlig Straffskyldens Præscription, men ogsaa paa de Bestemmelser, som indeholdes i Straffelovens §§ 57 og 58, hvorefter det Tilfælde kan komme frem, at der i Virkeligheden overgaaer en Person en Dom, der kender ham skyldig, uden at der dog bliver diceret ham nogen Straf. Da der er blevet berørt et Forhold fra Straffeloven, syntes det mig naturligt, at ogsaa dette blev taget med. — Naar det ærede Medlem, der nu havde Ordet, vel havde nogen Tvivl om den sidste Deel af Lovforslagets § 1, men dog meente, at der ikke vilde være nogen meget stærk Opfordring til at forandre denne Deel af Paragraphen, saa maa jeg deri være uenig med ham. Jeg troer ikke, det kan gaae an at sige, at, naar et ungt Menneffe paa 17—18 Aar f. Ex. stjæler — thi det er jo netop saadanne Tilfælde, der komme ind under Bestemmelsen —, saa skal han være aldeles ubestaaende i sin Ugtelsesret og have et fuldkommen uplettet Rygte; thi man maa vogte sig for at lade Loven sige Noget, som den almindelige Retsbevidsthed i Folket ikke kan vedkjende sig, og det troer jeg vilde skee, naar Loven erklærede, at saadanne Personer skulde have et aldeles uplettet Rygte. Om det nu vil være rettest at lade det, som i denne Henseende er